

In een wereld waar maegie verboden is, worden halflingen zoals Rhya genadeloos opgejaagd. Wanneer ze wordt opgepakt en op het punt staat geëxecuteerd te worden, wordt ze meegenomen door de mysterieuze en angstaanjagende commandant Scythe.

In gevangenschap in de ijzige Noordlanden ontdekt Rhya dat ze geen gewone halfling is. Ze blijkt de Windwever te zijn, een van de vier uitverkorenen die de balans in de maegie moeten herstellen. Maar terwijl haar krachten toenemen, laait ook haar verlangen naar Scythe op, haar redder én ontvoerder. Kan ze hem vertrouwen, of zal haar hart haar ondergang betekenen?



JULIE JOHNSON

THE
WIND
WEAVER

VERLEID DOOR
DE STORM

Vertaling De Vertaalzusjes

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Julie Johnson
Oorspronkelijke titel: *The Wind Weaver*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: De Vertaalzusjes
Omslagontwerp: Alison Cnockaert
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagillustratie: © Tom Roberts / Kowal Stannus Agency
Kaartontwerp: Julie Johnson en Alison Cnockaert
Illustratie p. 2: Four elements © mountain beetle / Shutterstock
Auteursfoto: Julie Johnson
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1807 2
ISBN 978 94 027 7516 7 (e-book)
NUR 334
Eerste druk juli 2025

Originele uitgave verschenen bij ACE, een imprint van Penguin Random House LLC, 1745 Broadway, New York, NY 10019.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Marianne Schönbach Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentiehouder. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LEGENDA

ORIËNTATIEPUNTEN

- | | |
|-------------------|-------------------|
| ❶ Waarnemingsbaai | ❷ Rode Kloof |
| ❸ Verlaten Woud | ❸ Sterrenwoud |
| ❹ Dauwbrug | ❹ Schaduwdomein |
| ❺ Vogelpas | ❺ Roetvlakte |
| ❻ De Vallei | ❻ Leegtewoestijn |
| ❼ Kikkerveen | ❼ Brullende Vlake |

STEDEN / BEZETTE GEBIEDEN

- | | |
|-------------|---------------------|
| ❶ Loefhaven | ❶ Fort Acrine |
| ❷ Lijhaven | ❷ Hyllos |
| ❸ Caeldera | ❸ Hulstkaar |
| ❹ Vintare | ❹ Bellmere |
| ❺ Rijpdam | ❺ Symmetria-bastion |

ANWYVN

DE NOORDZEE



PROLOOG

DE SCHIFTING

Anwynniaans lied van de opstand

*Het tijdperk der stervelingen brak aan
Toen ijzeren legers
Noordwaarts trokken, hele horden*

*De heerschappij der Fae werd in den as gelegd
En maegisch bloed
Zou verspild worden*

Hoort!

*Een einde aan snood verraad
Dat het land
Der koningen verteert*

*Een afscheid van de kwaadaardige wind
Lispelend door
De bomen*

Hoort!

*De heerschappij der zwaard ende vuist
De macht van de mens
Onbetwist*

*De jacht op de halflingen is reeds geopend
Bevuilde bloedlijnen
Verkwist*

HOOFDSTUK 1



De strop snijdt in mijn huid als een ketting des doods.

Ik voel mijn hartslag – kalm, staccato – kloppen onder de tere huid van mijn hals. Ik ben niet bang. Niet meer. Dat was ik eerder wel: bang voor de boosaardige handen en grommende honden die me door het onstuimige moerasgebied volgden. Mijn angst ebde met de zon weg en verstopte zich achter de horizon in de allesoverweldigende duisternis.

Wat zei Eli ook alweer altijd?

Angst betekent alleen maar dat je iets te verliezen hebt.

Ik heb niets meer. Alleen mijn leven, en daar heeft vrijwel niemand nog iets aan.

Zeker mijn ontvoerders niet.

‘Wat is ze toch een sluw secreet.’ Een hese stem lacht, ergens links van me. ‘We hadden de helft van onze eenheid nodig om haar op te sporen. Twaalf man. Drie dagen lang zaten we in dat verdomde moeras vol wespen, slangen en spinnen. Tot je knieën in de modder, het mos en allerlei soorten stront. Ze was ons bijna ontglipt toen het gisteren donker werd.’ Een klodder spuug landt op mijn wang. ‘Fae-uitschot.’

Een andere stem reageert. Deze klinkt jonger en ietwat trillerig. Wellicht een nieuwe rekrut, die nog niet is afgestompt door dit eindeloze, bloederige oorlogsspel dat de sterfelijke mannen koste wat kost lijken te willen spelen. ‘Maar... ze is nog zo jong.’

‘Laat je niet voor de gek houden, knul. Dat is gewoon een Fae-trucje. Ze maskeren hun ware aard met een knap gezicht en een zoete glimlach, net als een giftige bloem. Vroeger zei men dat sommigen van hen je met een spreuk konden laten zien wat ze maar wilden. Ze lieten je zo van een klif af lopen, terwijl jij dacht dat je door een veld vol madeliefjes huppelde.’

De jongere soldaat hapt naar adem. Zijn angst is voelbaar, zelfs door mijn blinddoek heen.

‘Maak je geen zorgen, knul. Dat soort maegie is hier al meer dan twee

eeuwen niet gebruikt.' Ik hoor de man met de hese stem schamper grinniken. 'De wezens die we opjagen, zoals dit uitschot hier, zijn voornamelijk halflingen. Overblijfselen van vóór de Schifting, toen het nog legaal was om bloedlijnen met elkaar te vermengen. Ze zijn niet maegischer dan jij of ik.'

Er heerst een beklemmend zwijgen. Een kloof van stilte scheidt de twee mannen van elkaar.

'Dat maakt ze natuurlijk niet hulpeloos,' voegt de oudere soldaat eraan toe, bijna defensief. 'Als ze de kans krijgt, maakt ze ons af in onze slaap. Dat mag je nooit vergeten.'

'Hoe hebt u haar uiteindelijk te pakken gekregen?'

'We wisten haar te overweldigen bij de Rode Kloof. De erts in die rotsen brengt ze van hun stuk. Het verstoort hun richtingsgevoel, maakt ze in de war.' Hij slaakt een zucht. 'Geen enkele vijand is onoverwinnelijk, zelfs zo'n godvergeten punt niet.'

Ik krimp ineen bij het horen van dat scheldwoord. De touwen snijden in mijn borst, ook al probeer ik me niet te verroeren. *Punt*. De soldaten die me gevangen hebben genomen gebruiken die belediging regelmatig. Ze slingeren het woord naar mijn hoofd tijdens het wisselen van de wacht en zeggen het continu tijdens ontspannen gesprekken rondom het kampvuur. Alsof het reduceren van een heel ras tot ons opvallendste fysieke kenmerk – onze puntige oren – hun barbaarse daden kan goedpraten. Telkens als ik het woord hoor, snauwt een deel van mij naar ze, woedend maar geluidloos. Een onderworpen beest dat verlangt naar een wraak die ik nooit zal kunnen opeisen.

Bij de goden, gun me die wraak in mijn volgende leven.

'Het is niet zo moeilijk om ze te doden, hoor. Dat is slechts een kwestie van het juiste wapen vinden,' schept de oudere soldaat op, alsof hij belangrijke wijsheden deelt. 'IJzer is uiteraard de beste optie. Maar als je ze neersteekt met iets scherp kun je de klus ook gewoon klaren. Ben je nooit met je pa op jacht geweest, knul? Heb je nog nooit een damhert gevild?'

'Nee... Ik... We...' De jonge soldaat verplaatst zijn gewicht van zijn ene voet naar de andere. Zijn laarzen knerpen op de dode bladeren. 'We zijn keuterboertjes.'

'Keuterboertjes?'

'Ja. We pachten een stuk grond aan de kust. We kweeken voornamelijk ijsbessen.'

De oudere soldaat reageert spottend. 'Nou, voor deze baan heb je zeker ijs in je bessen nodig, dat kan ik je wel vertellen. Het is akelig koud, zo dicht bij het Cimmerian-gebergte.'

Vanachter mijn blinddoek probeer ik me het tafereel voor te stellen. Een kamp met soldaten, verweerd na een wekenlange reis. Een knispend vuurtje om de kou op afstand te houden. En de wolven. Een eenvoudige maaltijd die boven de kolen pruttelt.

De wind draagt de geur van vlees met zich mee en mijn maag begint spontaan te rammelen van afgunst. Haas, waarschijnlijk. Of een stierkalf. Misschien een wild zwijn, als een van hen met een boog overweg kan. Een aantal van hen zal ongetwijfeld jager zijn. Mannen die ook andere prooi- en kunnen opsporen dan mij en mijn soortgenoten. Hoewel... als wij eetbaar zouden zijn, zouden ze ons wellicht ook opeten.

De afgelopen winter was onverbidde streng.

Ik vraag me af bij welk koninkrijk ze horen, aan welke oorlogszuchtige koning ze trouw hebben gezworen. Wellicht was het wel de koning die zijn legers naar Zeehaven heeft gestuurd en het Sterrenwoud in brand heeft gestoken... en daarmee het enige thuis dat ik ooit heb gekend.

Een hand trekt aan de boeien om mijn gehavende polsen. Ik hoor het gesis vlak voordat de pijn door mijn lichaam raast. De geur van verkoolde huid dringt door in mijn neusgaten.

Mijn eigen brandende huid.

Ik moet alles op alles zetten om het niet uit te schreeuwen van de pijn. Ik vertik het om deze soldaten dat genoeg te schenken. Ik adem diep in, druk mijn ruggengraat harder tegen de boomstam waaraan ik ben vastgemaakt en probeer bij bewustzijn te blijven.

Bij de goden, wat doet dit pijn.

'Zie je die brandblaren?' vraagt de oudere soldaat. 'Je zou haast denken dat ik een brandende fakkel tegen haar huid heb gehouden!'

'J-Ja,' stamelt de jonge soldaat. 'Ik zie het.'

De ijzeren boeien veroorzaken een onophoudelijke stortvloed van pijn die nooit wegzakt. Zelfs nu niet, nadat mijn polsen zo verschroeid zijn dat er vrijwel alleen nog botten en pezen over zijn. Elke beweging van mijn ketenen veroorzaakt een nieuwe vloedgolf van lijden.

'Wanneer...' De jonge rekrut schraapt zijn keel. 'Wanneer gaan ze...'

'Haar ophangen? Binnenkort. Commandant Scythe zal rond middernacht arriveren. Van de kapitein mogen we haar niets aandoen totdat hij zijn goedkeuring heeft uitgesproken.'

‘Waarom niet?’

‘Ik denk dat hij zeker wil weten dat ze echt dood zijn. Even met zijn laarzen door de as trappen om zich ervan te verzekeren dat er niets meer over is. Ik vind het nogal overdreven, maar het bevel komt van koning Eld, dus ik doe wat me wordt opgedragen. Hang ze op, brand ze af.’ Ik hoor een kurk die van een fles wordt getrokken. Slikgeluiden wanneer de inhoud wordt opgedronken. Een diepe zucht. ‘Mensen zijn altijd een tik-keltje achterdochtig als het om Fae-executies gaat. Dat merk je nog wel.’

‘Jaja...’ De jongeman lijkt niet overtuigd. ‘Toen ik me aanmeldde had ik niet verwacht dat we op halflingen zouden jagen. Ik wist niet dat ze nog bestonden.’

‘Het zijn er tegenwoordig ook niet veel meer. Zeker niet zo ver in de Middenlanden. De Zuidlanders hebben wat... andere gebruiken. Je mag blij zijn dat je niet bij de grens met de Uithoeken bent gestationeerd. Dat is geen kattenpis, als ik de verhalen mag geloven. En ik heb niet veel verhalen gehoord.’

Mijn hart bonst in mijn keel. De geruchten over wat er met de halflingen gebeurt in de Zuidlanden zijn mij niet bespaard gebleven. Niet volledig. Eli schonk me ooit een glimp van de duisternis onder het genot van een glas pure whisky.

Misschien doden ze je niet meteen, Rhya, maar ze zullen je dingen aandoen waardoor je naar de dood zult verlangen...

Ik dwing mezelf om dat duistere pad niet te bewandelen. Daar heb ik nu niets aan.

‘Hou je gewoon koest, blijf kalm en hou je vragen voor je. Dan komt het wel goed, knul. Dit is gewoon een baan zoals elke andere baan, wat het gespuis hier je ook wil wijsmaken.’ De oudere man begint zachter te praten. ‘Ik zweer het je, de broeken van sommige mannen gaan strakker zitten als ze Fae aan hun strop zien bungelen. Dat is een ander soort bloedlust, begrijp je?’

‘Dat is afschuwelijk!’

‘Zeker. Maar dat maakt het niet minder waar.’ Hij neemt nog een flinke slok uit zijn fles. ‘Lang geleden, toen ik net zo’n jonge knul was als jij, kwamen punten hier nog wat vaker voor. Mijn eenheid kwam op een dag een heel gezin tegen, verstopt in de grotten achter een waterval. Groene huid en haar als riviergras...’

Groene huid?

Haar als riviergras?

Hoe komen ze aan die belachelijke verhalen? Uit sprookjes? Op onze oren na zijn halflingen praktisch hetzelfde als mensen. Maar ja... het doden van een mythisch beest is waarschijnlijk makkelijker goed te praten dan het doden van een levend wezen. Iets, niet iemand.

De soldaat begint bijna te fluisteren. 'Er zijn er zoveel gesneuveld in de Vogelpas. De bloederigste strijd van de afgelopen honderd jaar. En de mannen van Soren bleven maar komen. Ze wisten ons keer op keer terug te drijven. Het moreel was laag. Ons leger... We hadden een overwinning nodig. Dus toen we die Fae tegenkwamen...'

Ondanks de brandende pijn in mijn polsen krijg ik het ineens ijskoud. Ik sluit mijn ogen achter de blinddoek en zou willen dat ik mijn oren net zo gemakkelijk kon sluiten. Ik wil niets horen over de gruwelijke dood van een onschuldig gezin. Ik kan het niet aan om de details te horen over hoe een moeder, vader en hun kinderen door getraumatiseerde soldaten worden verscheurd. Niet nu mijn eigen naderende dood tegen mijn luchtpijp drukt.

Een laars schuurt over de grond en de man kucht. 'Laten we zeggen dat de dingen die ik die dag heb gezien... Nou ja, zoiets vergeet je nooit. Zelfs niet na tien jaar.'

Er valt opnieuw een stilte; de jongere man zegt niets. Misschien is hij geschokt door dit afschuwelijke verhaal van zijn metgezel. Ik ben niet dom genoeg om te denken dat zijn terughoudendheid wordt veroorzaakt door medelijden met mij. Waarschijnlijk doet hij gewoon wat er van hem is gevraagd en houdt hij zijn meningen voor zich.

Hij zal een goede soldaat worden.

De stilte wordt doorbroken door de klap van een hand op een schouder. 'Je ziet lijkbleek, knul. Pak een stuk hertenvlees voordat alles op is. En neem ook wat voor mij mee, ik hou de gevangene wel in de gaten.'

Ik hoor wegstervende voetstappen, gevolgd door de zucht van een lichaam dat tegen een boom leunt. In de verte klinkt het geroezemoes van gesprekken: andere soldaten die hun eten rondom het kampvuur opschrokken. Na een tijdje hoor ik het vage geluid van een mes in een blok hout. Ik sta mezelf toe om me af te vragen wat mijn overgebleven bewaker aan het maken is.

Een eerbetoon aan de god die hij aanbidt? Een aandenken voor de vrouw die hij in zijn thuisland heeft achtergelaten? Een speeltje waar zijn jonge dochttertje mee kan spelen als hij eindelijk terugkeert van zijn veroveringstocht?

Tien jaar, had hij gezegd. Tien jaar vol strijd. Tien jaar als soldaat. Tien jaar bloeden, vechten en moorden.

Er moet toch een leven bestaan buiten dit alles. Deze man moet een gezin hebben dat ergens op hem wacht. Zal hij hun vertellen over het Fae-meisje dat hij heeft afgeslacht om hen te beschermen? Vermaakt hij ze met details over het lelijke gezicht en de uitpuilende tong van het monster toen ze uit het moeras kwam zetten? Een grotesk masker, verlicht door het schijnsel van hun fakkels?

De dappere held die het beest heeft gedood.

Hoezee!

Als ik terugdenk aan hoe hij met zijn jonge medesoldaat praatte, denk ik van niet. Hij zal niet genieten van deze taak, maar hij zal hem alsnog volbrengen. Zonder aarzelen zal hij de bevelen van zijn kapitein uitvoeren.

De takken kraken boven me, een doods klok.

Ik ben blij dat ze van plan zijn om me 's nachts te executeren, onder de sterren. Op de een of andere manier zou het erger zijn om te sterven onder de stralende zon, met een licht briesje dat het gras bij mijn voeten roert. Schaduwen vormen een passendere achtergrond voor het breken van mijn nek.

De laatste ademteug van Rhya Fleetwood.

Beschermeling van de beroemde Eli Fleetwood.

Weeskind.

Fae.

Halfling.

Vluchteling.

Punt.

Op een bepaalde manier zal het een opluchting zijn. Om eindelijk te kunnen rusten na maandenlang vluchten. Sinds ze Eli hebben geëxecuteerd, sinds ze het Sterrenwoud en ons huisje in rook hebben laten opgaan, kan ik nergens op deze aarde nog schuilen. Er zijn geen sterke, beschermende armen meer waar ik naartoe kan snellen als mijn haren in de takken blijven hangen of als ik mijn enkel verstuik door een steen in de rivier. Geen warm bed om in te kruipen aan het einde van een frisse herfst dag.

Ik heb geen idee waar ik ben. Voordat ze me te pakken kregen, was ik al weken verdwaald en liep ik doelloos rond, op zoek naar troost die niet meer bestaat. Ik hield mezelf in leven met taaie paddenstoelen die ik uit

de dichte aarde opgroef en koude forel uit ijzige beekjes. Toen ik vijf dagen geleden bij een dorpje aankwam, was de geur van versgebakken brood op een stenen vensterbank zo verleidelijk dat ik die niet kon negeren.

Ik verafschuw mijn eigen stupiditeit. Ik weet wat Eli zou zeggen als hij hier nog was. *Het hart maakt je zacht. De maag maakt je zwak. Negeer hun vluchtige impulsen. Luister alleen naar je brein.*

Maar in een zwak moment negeerde ik zijn lessen. De honger maakte me onvoorzichtig, had mijn scherpe zintuigen afgezwakt. Ik ben van nature snel, maar die dag was ik niet snel genoeg. Terwijl ik vanaf de boomgrens naar het vervallen huisje aan de bosrand rende, hoorde ik noch het geklik van een laars op de stenen vloer binnen, noch de pijl die in de boog werd gespannen. Dat hoorde ik pas toen die pijl rakelings langs mijn hoofd zoefde. En toen was het al te laat.

Veel te laat.

Vanaf dat moment kon ik alleen nog maar vluchten. Rennen tot de adem uit mijn longen was verdwenen, tot de kracht uit mijn botten was gezogen. Tot mijn blote voeten een spoor van bloederige voetafdrukken achterlieten op rotsen en rivieroeveren. Ze spoorden me op: eerst de dorpelingen zelf, later de soldaten die ze hadden opgeroepen. Door een bos, over een veld en uiteindelijk door een drassig moerasgebied. Ik had ze bijna afgeschud in het sissende, boerende slijk, waar de lucht zo dik was als siroop en zwermen insecten de middagzon versperden.

Bijna.

Ik kon niet weten dat ik naar een diep ravijn werd gedreven. De Rode Kloof noemen de soldaten het, vernoemd naar de roestige kleur van de grenzeloze diepte. De stenen daar barsten van het ijzer. Op een goede dag zou ik daar helemaal leeglopen. En dit was geen goede dag.

Met elke stap voelde ik hoe het erts mijn energie uitputte terwijl de mannen dichterbij kwamen. Even dacht ik dat mijn benen het zouden begeven. Zelfs als dat niet zou gebeuren, kon ik geen kant meer op zodra ik de klif bereikte. Tenzij ik naar beneden wilde springen om de dood tegemoet te duiken in de leegte.

Nu ik ben vastgebonden aan een boom met brandend ijzer om mijn polsen, een dikke strop om mijn nek en met een brandstapel die op me wacht... had ik me achteraf gezien toch naar beneden moeten storten. Dan had ik mijn dood in eigen handen kunnen nemen. Was het mijn keuze geweest.

Mijn laatste keuze.

Bij de goden, wat ben ik moe. De strop is zo zwaar dat ik mijn hoofd niet meer omhoog kan houden. Ik laat me wat onderuitzakken en ben blij dat Eli me nu niet kan zien. Hij heeft me geleerd om te knokken. Om sterk te zijn. Een ijzeren wil, een sterke geest, een daadkrachtig hart.

Ik heb hem in de steek gelaten.

Ik heb mezelf in de steek gelaten.

Die gedachte zorgt ervoor dat ik het op een huilen wil zetten, maar daar heb ik de kracht niet meer voor. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst wat te eten of een slokje water heb gehad. Mijn tong is gortdroog en de herinnering aan een warme maaltijd is al even ver weg als het land waarin ik gevangen ben genomen.

Ik probeer me te concentreren, ondanks de overweldigende pijn en vermoeidheid in mijn lichaam.

Wat zei de soldaat nou?

Koning Eld.

De Vogelpas.

Bloederigste strijd van de afgelopen honderd jaar.

In mijn door pijn getergde brein zie ik een kaart voor me vol koninkrijken. Continu veranderende feodale landen met continu veranderende koningen op papier. *Koningen op papier*. Zo noemt Eli ze altijd. Noemde hij ze altijd. Hun heerschappij is geen goddelijk recht, maar door henzelf opgeëist met inkt en veer. Hun grip op hun titels is al even kwetsbaar als het perkament waarop ze geschreven staan. De ene soeverein kan met gemak worden doorgekrast en worden ingewisseld voor een andere.

De moeite van het onthouden amper waard, mopperde Eli ooit, met zijn verweerde handen uitgespreid op zijn enorme collectie opgevouwen kaarten. *Die verrekte grenzen veranderen na elke slag*.

Ik heb die kaarten honderden keren bestudeerd, maar op dit moment voelen mijn herinneringen zo dof, ondefinieerbaar. Koninkrijken, uiteengespat als scherven van een verbrijzeld schild, vallen weg voordat ik ze weer aan elkaar kan lijmen.

Carvaat.

Oostwoud.

Lordeel.

Nythia.

Dymmeria.

De Uithoeken.

De namen vervagen en de inkt vloeit uit. Onleesbaar. Betekenisloos. Mijn ziel zal terugkeren naar de hemel, ongeacht waar mijn lichaam wordt verbrand. Dat biedt weinig troost, maar ik klamp me er toch aan vast.

Ik ben ver van huis. Dat weet ik wel. Waar ze me ook naartoe hebben gebracht, het is een dor en droog land. Niet alleen koud, maar verstoken van leven. Ik voel geen hartslag of energie in de grond onder mijn voeten, hoor geen oeroud gefluister in dit bos dat is gevuld met halfdode bomen. En zelfs als ik dat wel zou kunnen... Ik ben zo verzwakt na mijn dagenlange, gespannen vlucht – de honden die in mijn enkels probeerden te bijten, de pijlen die langs mijn hoofd vlogen, de fakkels die me als een wild beest in de hoek drukten – dat ik niet zeker weet of het me nog zou helpen.

Zonlicht kan een verwelkende bloem niet meer helen.

Het doet er toch niet toe, maak ik mezelf wijs, terwijl ik nog verder tegen de boom leun waaraan ik straks zal worden opgehangen. Het geluid van het mes van de soldaat in zijn houten blok is een regelmatige metronoom die de seconden tot mijn executie aftelt. Niets doet er nog toe, Rhya. Morgenochtend ben je niets meer dan een hoopje as.